

[Aksel Larsen.]

minister kom med, bekræftede kun min opfattelse af Trygve Lies holdning. Hvis den højtærede udenrigsminister ville have bevist, at Atlantpagten er i overensstemmelse med De Forenede Nationers pagt, havde det været passende, om han var kommet ind på den argumentation, jeg kom med, og som jeg underbyggede med konkret henvisning til pagtens artikel 52 og 53, men det udeblev.

Den højtærede udenrigsminister havde heller ikke noget at skulle have sagt til forsvaret for Danmarks holdning i De Forenede Nationer, da vi.... undskyld, da *regeringen* stemte imod nedrustning — jeg vil ikke gå hen og risikere, at man hæfter betegnelsen æsel på mig.

Så kom han og fortalte, at han havde ikke sagt noget om, at vi ikke kunne få våben, hvis vi ikke tilsluttede os Atlantpagten. Jeg beklager meget, at den højtærede udenrigsministers hukommelse er så kort. Den 9. februar 1949 svarede han i den udenrigspolitiske debat — man kan læse det i Folketidendens sp. 2632, jeg beder om tilladelse til et citat —

„Nu kan man naturligvis spørge: Er det ikke formålsløst at søge at få våben specielt fra De Forenede Stater til et sådant forbund? Forelå der ikke allerede, før møderne i København og Oslo blev holdt, tilstrækkeligt mange officielle og officiose amerikanske udtalelser, der viste, at uden beredvillighed til at påtage sig gensidige forpligtelser ville det ikke nytte noget at henvende sig? at kun de lande, der var beredt til at slutte sig til en atlantisk union, kunne gøre sig håb om i overskuelig fremtid at komme i betragtning ved leverancer af våben og andet krigsmateriel? Ja, det er rigtigt, at de udtalelser, der forelå, måtte advare mod overdreven optimisme med hensyn til den forståelse, vore planer på forhånd ville møde i Washington og andre steder.“

I sin anden tale i samme debat sagde den højtærede udenrigsminister udtrykkeligt: Vi kan kun få våben vestfra, det må vi tage hensyn til. Det er også en kendsgerning, at den begrundelse, man har brugt i Norge og i Danmark for, at man skulle opgive ved egen fri beslutning at lave et skandinavisk forbund, er, at så kan vi ikke få våben vestfra, så siger man nej i Washington. Hvad skal det så til, at udenrigsministeren her forsøger at fremstille det, som om han aldrig har sagt noget sådant?

Udenrigsministeren og regeringen og Atlantblokkens fortalere har glemt i denne

debat at besvare de enkelte spørgsmål, jeg har stillet, og som jeg har sagt er debattens hovedpunkter. Hvad er begrundelsen for, at vi skal ind i denne militæralliance? Det drejer sig ikke her om en bilateral pagt som pagten mellem Sovjetunionen og England. Den har jeg aldrig kritiseret. Den højtærede minister mener, at jeg kun anser pagter i Østeuropa for kritikfri. Det drejer sig ikke om en bilateral pagt som mellem Polen og Tjekkoslovakiet. Det drejer sig om en regulær militæralliance mellem stater, hvis områder dækker omtrent det halve af jordkloden.

Hvad er begrundelsen for, at vi skal ind i den pagt? Foreligger der nogen trusel, som begrunder det, foreligger der nogen mistanke om nogen russisk aggression, foreligger der nogen angrebsplan fra Sovjetunionen eller en anden østeuropæisk stat mod Danmark eller andre af Atlantpagtens påtænkte deltagere? Det er det spørgsmål, vi skulle have besvaret. Det er det, jeg forlanger, at regeringen skal besvare. Besvarer den ikke det, har den ikke givet nogen begrundelse for, at vi skal ind i denne dødsensfarlige militæralliance.

Dernæst: hvorfor haster det så meget? Den højtærede udenrigsminister synes ikke at have begrebet mit spørgsmål. Jeg gentager det. Hvorfor kan man ikke vente blot to måneder med at træffe afgørelse, hvorfor skal afgørelsen jages igennem her i rigsdagen, medens folket holdes udenfor afgørelsen, og hvorfor modsætter man sig folkeafstemning? Hvorfor må folk ikke snakke med?

Man taler så meget om, at vi har demokrati, og at vi kommunister kan være glade for, at vi kan studere, læse og tale frit her i Danmark. Ja tak, vi ved af erfaring, hvad denne frihed til at tale er værd, og vi har bemærket den tale, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft for 14 dage siden holdt om, at nu måtte vi have kommunisterne smidt ud af rigsdagen, for de havde ikke ret til at være et parlamentarisk parti i Danmark. Jo, vi kender den frihed, man ville beskære os, hvis man havde magt, som man har agt, men det får os ikke til at ændre vor politik, det får os ikke til at sige andet end, at Atlantpagten er en militæralliance, og at deltagelse i den er dødsensfarlig for Danmark.

Denne rigsdag har ingen som helst ret til at afgøre denne sag. Det mindste, man kan gøre, er at spørge befolkningen, lade den sige sin mening ved en folkeafstemning, og efter den stemning, som er ved at komme op i befolkningen, tvivler jeg ikke om, hvad svaret vil blive. De, der måtte være i tvivl,